

som i de nærmest følgende Aar efter deres Fastsættelse, behøver formentlig ingen nærmere Paaavisning, saa meget mindre som dette er anerkendt blandt andet ved de Lønningslove, som i de senere Aar er vedtagne for Embeds- og Bestillingsmænd ved Post-, Telegraf-, Told- og Jernbanevæsenet, for Hærens og Flaadens Underofficerer, for Folkeskolens Lærere o. s. fr.

Betragter man de *Følger for Hæren*, som Premierløjtnanternes ugunstige Lønningsvilkaar kan medføre, da maa det sikkert erkendes, at der ogsaa her forefindes vægtige Momenter, som taler for en Forbedring af disse Vilkaar. Dels er Antallet af unge Mennesker, der ønsker at uddanne sig til fast Officer i Hæren, i stadig Aftagende, saaledes at man, saafremt dette vedbliver, efterhaanden vil blive ude af Stand til at udfylde de Vakancer i Premierløjtnantsklassen, der er en Følge af Forfremmelser. Dette Forhold vil derhos let kunne udvikle sig saaledes, at det overvejende vil blive pekuniært velstillede unge Mænd, der attraar saadan Uddannelse, medens Officerskorpset, hvis Rekrutering rettelig burde kunne ske med brugbare Elementer fra *alle* Samfundsklasser, vil gaa glip af mange dygtige Kræfter blandt de øvrige værnepligtige, der under gunstigere økonomiske Betingelser vilde være komne Hæren til gode, men som nu er henviste til at søge andre og mere indbringende Livsstillinger. Det er ej heller usandsynligt, at man ved at forbedre Premierløjtnanternes økonomiske Vilkaar vilde virke ansporende paa de flinke, yngre Underofficerer, der kunde ønske at overgaa til Stillingen som fast Officer, men som nu maaske afholder sig derfra under Hensyn til de med denne Stilling forbundne smaa Begyndelseslønninger og relativ betydelige Ekviperingsudgifter, hvortil kommer den for enhver fast Officer i Giftermaals-tilfælde ved Lov af 5. Maj 1851 fastsatte pligtige Overlevelserente (mindst $\frac{1}{5}$ af de ved Pensionsberegning i Betragtning kommende Embedsindtægter) for Hustruen.

Til Belysning af den ovenfor omtalte Tilbagegang i Antallet af Aspiranter til Officersskolens næstældste Klasse (hvis Afgangsprøve giver Adgang til Stillingen som fast Officer) skal anføres, at der i Aarene 1884—87 gennemsnitlig aarlig indstillede sig 86 Aspiranter til Adgangsprøven, medens det tilsvarende Gennemsnitsantal for de 4 sidste Aar kun har været 37.

En anden Følge af Premierløjtnanternes ugunstige Lønningsvilkaar er den i de senere Aar stærkt fremtrædende Til-

bøjelighed hos mange unge Premierløjtnanter til at søge uden for Nummer for at overtage bedre lønnede civile Stillinger. Den $\frac{1}{4}$ 1905 stod der saaledes i alt 25 Premierløjtnanter uden for Nummer*) i Hæren, og en saa stærk ekstraordinær Afgang har selvfølgelig maattet forøge Vanskelighederne ved at faa de ledigblivende Numre udfyldte. Tillige skal anføres, at Hensynet til Tjenestens Tarv i Almindelighed og til Officerernes militære Udvikling i Særdeleshed ikke — hvor der stilles saa betydelige Fordringer i tjenstlig Henseende, som Tilfældet er over for Premierløjtnanterne — i Længden lader sig forene med, at et større Antal af dem efterhaanden, for at bøde paa de knappe Lønninger, anvender en betydelig Del af deres Tid til civil Virksomhed, hvor de kan opnaa en saadan, og paa den Maade søger at skaffe sig den fornødne Bifortjeneste.

Lønningerne for Premierløjtnanter, der med de ovenfor nævnte Tillæg nu udgør paa det nærmeste henholdsvis 1,200, 1,500 og 1,700 Kr. — idet dog Premierløjtnanter under 25 Aar i yngste Lønningsklasse kun har 1,000 Kr. — foreslaas nu forhøjede med et midlertidigt Tillæg, saaledes at de kommer til at udgøre henholdsvis 1,400, 1,800 og 2,100 Kr.

At sætte den for yngste Lønningsklasse bestemte Lønning, som Premierløjtnanterne gennemsnitlig oppebærer fra det 23de til det 28de Leveaar, lavere end foreslaaet, vil formentlig bevirke, at der ikke sker nogen nævneværdig Forandring i Tilgangen til Officerskorpset. Tillige maa det erindres, at Ekviperingsudgifterne hviler uforholdsmæssigt tungt paa de lavest lønnede Premierløjtnanter, i hvilken Forbindelse skal bemærkes, at Mangel paa vakante Premierløjtnantsnumre i de særlige Vaaben ofte nødvendiggør, at Løjtnanter ved Afgang fra Officerskolens næstældste Klasse, uden eget Ønske, forsettes fra en Vaabenart til en anden, uden at erholde nogen Godtgørelse for Udgifterne ved den derved foranledigede Anskaffelse af andre Uniformseffekter m. v.

Da Premierløjtnanternes Tjenestetid i Graden fremtidig gennemsnitlig bliver ca. 17 Aar, og de saaledes i Almindelighed vil være ca. 40 Aar gamle, inden de opnaar Forfremmelse, skønnes Maksimumslønningen ikke at kunne sættes lavere end 2,100 Kr., idet denne Sum jo i Virkelig-

*) Den $\frac{1}{4}$ 1871 og $\frac{1}{4}$ 1891 var de tilsvarende Antal henholdsvis 6 og 5.